

РЕШЕНИЕ

№ 2292

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **528** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Инспектората към Висшия съдебен съвет срещу Решение от 19.10.2022 г. по НАХД № 15842 от 2021 г. по описа на СРС, НО, 6 с-в, с което е отменено наказателно постановление № 23 от 11.10.2021 г., издадено от главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), с което за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 408а, ал. 1 ЗСВ.

В жалбата се релевират доводи, че въззивното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, което е касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. чл. 348, ал. 2 от НПК. Касационният жалбоподател счита, че съдът неправилно е приел, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. В касационната жалба е посочено още, че в хода на съдебното следствие е било установено безспорно административното нарушение по чл. 408а, ал. 1 ЗСВ, за това, че П. К. П. в качеството си на съдия в СРС не е подал декларация в срока по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2020 г. Съгласно чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ крайният срок за подаване на декларация по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2020 г. е 17 май 2021 г. (първият присъствен ден след 15 май 2021 г.). В случая декларацията е подадена по пощата чрез куриерска фирма на дата 29.05.2021 г. и след изтичане на посочения в закона

срок. Според касационния жалбоподател посоченият състав не включва и не изисква настъпването на вредни последици. Наличието на смекчаващи административно наказателната отговорност обстоятелства не са основания тя да бъде изключена напълно. Иска се от съда да отмени обжалваното съдебно решение.

Ответната страна оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Подробни съображения излага в представени писмени бележки. Посочено е, че жалбоподателят към датата на нарушението е бил командирован в [населено място], Република К.. Претендира се присъждането на разноски по делото в размер на 500 лева, съгласно сключен договор за правна защита и съдействие № 1 от 16.01.2023 г. и платечно нареждане.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Намира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град (АССГ), XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и срещу подлежащо на оспорване съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна въззивният съд е приел за установено, че при извършена проверка от експерт при Инспектората към В. на 10.06.2021 г. в базата данни на Инспектората към В. било установено, че жалбоподателят, в качеството си на съдия в СРС, не подал в ИВСС ежегодната декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2020 г. в законоустановения срок по чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ – до 17.05.2021 г. (първият присъствен ден след 15 май 2021 г.) Декларацията била подадена на дата 29.05.2021 г. чрез куриерска фирма „Д. Е.“. За резултатите от извършената проверка била изготвена докладна записка вх. № рег. – 02 – 326 от 10.06.2021 г. Свидетелката Ц. Б. Д. съставила акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 23 от 12.07.2021 г., в който подсумирала нарушението под текста на чл. 175в, ал. 1, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ. Нарушителят възразил при връчването на АУАН. Не се възползвал от правото да депозира писмено възражение срещу констатациите по акта в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Въз основа на АУАН било издадено наказателно постановление № 23 от 11.10.2021 г. от Главния инспектор на ИВСС, с което на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 408а, ал. 1 ЗСВ.

Районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, както и показанията на разпитания свидетел – Ц. Б. Д.. Въз основа на тях е достигнал до извод за наличието на нарушение по чл. 408а, ал. 1, във вр. с чл. 175в, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 175а, ал. 1, т. 1 от Закона за съдебната власт

/ЗСВ/, извършено от П. К. П., който не е подал в срок дължимата годишна декларация по чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, като е изпълнил задължението си със закъснение от 12 дни. Въззивният съд е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. В мотивите на обжалваното решение е прието, че се касае за нарушение, което представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Прието е, че от осъщественото нарушение не са настъпили вредни последици. Закъснението от 12 дни е минимално. П. П. е бил командирован в чужбина към датата на осъществяване на нарушението. Съдът е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН – а именно упражнил е своето правомощие да предупреди нарушителя, че при извършване на нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, ще му бъде наложено административно наказание.

Съдът в своите мотиви е взел предвид Решение № 12 от 27.09.2022 г. на Конституционния съд по к. д. № 7 от 2022 г. (обн. – ДВ, бр. 78 от 2022 г.). Приел е, че Главният инспектор на ИВСС е бил компетентен АНО.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд за наличието на нарушение на чл. 408а, ал. 1, във вр. с чл. 175в, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, както и че актът за установяване на административно нарушение е съставен, а Наказателното постановление – издадено, от компетентни лица. В този смисъл следва да се посочи, че с Решение № 12 от 27 септември 2022 г. по конституционно дело № 7/2022 г., К. съд на РБ се произнесе, че с изтичането на срока, за който са избрани, главният инспектор и инспекторите в Инспектората към В. изпълняват своите функции до избиране от Народното събрание на главен инспектор, съответно на инспектори. С изтичането на срока, за който главният инспектор е избран, не е била преклудирана възможността му да издаде оспореното пред СРС наказателно постановление.

Касационният състав е на мнение, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, при оценката на които е достигнал до правилните изводи, че П. К. П., в качеството си на магистрат (съдия), не е целял укриване на данни за имуществото и интересите си. Нарушението е констатирано след като вече е била представена декларацията и реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан с прозрачността на имуществото на магистрата. Както правилно е отбелязал въззивният съд в решението си, касае се за първо нарушение, за незначително забавяне при подаването на декларацията, както и за липса на други общественоопасни последици. Съдия П. П. към датата на осъществяване на нарушението се е намирал извън територията на Република България, а именно в Република К.. Това също оказва влияние върху преценката за маловажност на случая.

От значение в случая е обстоятелството, че деянието изцяло попада и в актуалната нова дефиниция на маловажен случай. Съгласно разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН (нова - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

В контекста на гореизложеното, настоящият касационен състав приема, че деянието се характеризира със значително ниска степен на обществена опасност. Закъснение от 12 дни (което въззивният съд е определил с оглед извършен правилен анализ на представените доказателства) е незначително. За установяване на общественоопасния характер на деянията поначало трябва да бъдат изяснени характерът, начинът и степента на засягане на обекта, специалните качества на дееца и субективните особености на неговата проява. В конкретиката на настоящия казус, отрицателното въздействие на осъщественото от ответника деяние върху защитените обществени отношения е незначително, поради което, прилагането на административнонаказателна репресия се явява обществено неоправдано. Действително, закъснението е безспорен факт, но същото, предвид неголемия срок от 12 дни, не е попречило на контролния орган – ИВСС, да осъществи правомощията си по проверка на имуществената декларация и нейното публикуване. За поправянето и превъзпитанието на нарушителя в настоящия случай не е необходимо ефективното му санкциониране, тъй като целите по чл.12 от ЗАНН биха били постигнати, без да се ангажира административнонаказателната му отговорност, като с приложение на института на маловажността му се окаже необходимото предупредително въздействие. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и по смисъла на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН (нова - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), което води до извод, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдия П. П. е предупреден, че при извършване на нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, ще му бъде наложено административно наказание. Това предупреждение безспорно оказва въздействие, доколкото се прилага в хипотеза на доказано нарушение, авторство и вина.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касационната жалба за присъждане на разноски за възнаграждение в полза на адвокат е основателно и трябва да се уважи в размер на 500 (сто) лева. Ответникът по касационната жалба има право на разноски с оглед разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН. Приложима е хипотезата на чл. 7, ал. 2, т. 1, вр. чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: 1. при интерес до 1000 лв. - 400 лв. Възнаграждението, което се претендира, е близо до минимума.

Водим от горното, Административен съд – София град, XV – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.10.2022 г. по НАХД № 15842 от 2021 г. по описа на СРС, НО, 6 с-в.

ОСЪЖДА Инспектората към В. да заплати на П. К. П. сумата от 500 (петстотин) лева разноски по водене на делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.